

ויקח מאבני המקום (כ"ה י"א) במדרש בתחילה היו הרבה אבנים וע"י יעקב נעשו אבן אחד, וזה שנאמר ויקח את האבן ע"כ. - אבני היצו"ר המה רבים ונפרדים משא"כ התורה הוא אחדות פשוט. כשהקיץ יעקב משנתו והבין שכל האבנים הם שמותיו של הקב"ה וכו'. לכן ויקח את האבן בלשון יחיד שהוא בתפלה להפשיטו מדרך הטבע להביאו למעלה מן הטבע אל האחדות ומשם יוכל להתברך. (פרי הארץ)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א



343
I

שחת הרא"ש זיע"א ליל תשעה באב תשל"ב (תאסף, חלק שלישי אפסחה) ה'בא ל'פסח"ט מ.א.

צריך להגיע אלי ע"י סיבה. והיות שאתה חושב שאינך צריך את הסיבה, אתה צריך לפגום בסיבה הזו, ואז תדע שאתה צריך להגיע אלי. ולכן דוד המלך נכשל. לאמיתו של דבר הוא לא פגם, מכיון שהיה ביסוד האין ולא היה ראוי לאותו מעשה, רק מכיון שאמר "בחנני ה' ונסני" זה היה הפגם שלו. הפגם של דוד לא היה עם בת שבע, כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, הפגם היה שאמר "בחנני ה' ונסני", דהיינו שהוא לא צריך את סיבת כל הסיבות והוא מציאות לעצמו. זה היה הפגם שלו היה שבאותה נשימה שאמר את זה הוא איבד את היסוד שלו "וחטאתי נגדי תמיד". אכן אחר כך כשחזר ונכנס ליסוד שלו, הגיע לשיא המדריגה, ומהו היסוד שלו - "מכלאות צאן", המקום ממנו נלקח.

ולעערנו, בכל הדורות שהיו מאז ועד היום עדיין לא נמצא כזה יסוד של אהבה שאינה תלויה בדבר. והסימן, שאנו שוב יושבים על הארץ ובוכים על הגלות הגדולה והארוכה. אם היה אפילו מינימום של נקודה היינו נגאלים. ובינתיים בעטיה של הגלות הארוכה הגענו למצב נורא ומר שבנות יהודיות מתערבות בגויים, ויש כזו הפקרות שלא נשמעה כבר דורות רבים. והכאב על זה הוא עמוק כל כך, אנו מדברים על זה, אבל איננו מרגישים את עומק הכאב. הרבש"ע נמצא שם ונותן להם את הכוחות לחיות, ואין מי מאתנו שירגיש את עומק הכאב שלו, ואז הכאב של התאוה יתהפך להיות כאב של הקדושה, כאב על השכינה שהיא בגלות, ובוה נעורר אותה, וילדי ישראל יתעוררו ממציאות של אהבות רעות למציאות של אהבת הבורא. אבל אנו נשארים באהבת הגוף ופוגמים עד אין סוף. ודוד המלך צווח ואומר: "בני אדם עד מתי תאהבון ריק תבקשו כזב סלה". והוא ביקש מהבורא: "אל תתן ה' מאוי רשע וזממו אל תפק", שהבנים והבנות שלנו לא יפלו כל כך עמוק לבחינה של "ויתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם".

... לדאבוננו במשך כל הדורות אח"כ, לא הגיעו לידי מדה זו. כל היהודים הללו שעבדו על עצמם, אפילו כאשר כבר מצאו את החבר הנאמן לבסוף נהיה ביניהם פירוד ע"י לשון הרע של אנשים מסביב שנדבקו אליהם והפרידו בין החברים האמיתיים, ושוב הם לא יכלו לחיות יחד כמו דוד ויהונתן. הפירוד הזה נמשך עד היום, ושוב אנו יושבים לארץ באותו מצב, ולא זכינו להגיע לאהבת דוד ויהונתן. בגלל זה הגענו לכזה כאב עמוק, כאב שאנו בעצמנו גרמנו לנו. כי מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, ממנו לא יצא לא רע ולא טוב, רק האדם מביא את הכל על עצמו, ומה שהוא עובד על עצמו זה מה שיש לו, בגלל שיש לו בחירה.

ומהי הבחירה? שהאדם יכיר את היסוד שלו, את יסוד האין שלו. הוא צריך לחוש את עומק המציאות ש"אנוכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם", והוא צריך להרגיש איזה פחות שהוא. כל עוד שהוא חי בהרגל, במצות אנשים מלומדה, לעולם הוא לא יצא מזה.

הנה, אפילו דוד המלך, כאשר הגיע לכוז גדלות של התפשטות האין, ונהיה מציאות האין דקדושה בבחינת גוף, שזוהי הבחינה של תכלית הבריאה, הוא איבד לגמרי את האין של עצמו, והוא נהיה מציאות, באופן שהוא אמר לבורא העולמים "בחנני ונסני". דהיינו שהוא כבר לא צריך לחיות בסיבות, והוא לא זקוק שהסיבות יגרמו לו התקשרות ליסוד האין, יש לו כבר בעצמו, וממנו בעצמו הוא מגיע ליסוד של האמונה פשיטה. ואז הרבש"ע, שהוא מנהיג העולם המנהיג לכל הברואים, והוא שעשה ועושה ויעשה לכל המעשים, הראה לו: למרות שאתה הגעת אל שלימות האין, והגעת אל יסוד האין דקדושה שלך, אבל היסוד הזה הוא לא שלך, זה היסוד שלי, לכן "אל תאמין בעצמך עד יום מותך", ואפילו שהגעת ליסוד האין אתה עוד



למה קורים אסונות כאלו? משום שכל אחד הולך לדרכו, ובמקום שיכאב לו הכאב של השכינה שנמצאת שמה הוא מאחל להם מיתה משונה. הוא לא משתתף בצער של השכינה, ואינו מוזיל דמעות ובוכה: "דבוננו של עולם, אתה נמצא בכזו גלות חשוכה ומרה", כמה שאנו מסוגלים להבין ולראות זה רק טיפה מן הים מהגלות שהוא נמצא בה. הלב שלנו כל כך קשה, כאבן, ובמקום לכאוב את הכאב של השכינה ולבכות עם הרבש"ע שנותן להם את הכוחות, להזויל דמעות או לכל הפחות להאנח, עושים בדיוק להיפך, בורחים מהם ומקללים אותם.

הם לא אשמים. הם בכלל לא יודעים מה שנעשה איתם. מי שאשם זה אנחנו, כמו אחי יוסף שאמרו "אבל אשמים אנחנו". אנו יושבים ועוסקים בתורה, לומדים דפי גמרא, עוסקים בצדקה וחסד, וזה היה אמור להשפיע על כלל ישראל שהם בבחינת "כי שחת עמך". ואם הם בבחינת "כי שחת עמך". אנו צריכים ללכת אתם, בבחינת "לך רד כי שחת עמך". עלינו לדעת שאם יש בהם כזה פגם נורא ואיום ש"ויתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם" - אנו הגורמים לזה. ולמה אנו הגורמים? כי כאשר אנו עושים פעולה של צדקה וחסד, או שאנו לומדים את התורה הקדושה, אנו צריכים להגיע אל הבחירה של הביטול, דהיינו לשמוע את היסוד שלנו: מה אנו, מה חיינו, מה כחנו, מה חסדנו, מה צדקתנו, מה ישועתנו. כי מאיפה יש לנו את כח התורה? מהיכן מגיע אלינו כח התורה שהיא חכמה מאין? כח התורה שהיא החכמה - זה מאין, לא מהמציאות שלנו. ולכן בשעה שאנו לומדים את התורה הקדושה אנו צריכים שלא להסיח דעת מן הבחירה, ולהכיר את היסוד שלנו, יסוד האין, ולהתבונן: מנין לנו הבנה כזו? מהיכן מגיע אלינו לעשות צדקה וחסד? מכזה אין זה לא יכול להגיע. וכאשר אדם קולט את המציאות שלו ממילא הוא נהיה כגמול עלי אמו, יש לו אמא שמחיה אותו, והוא כתנוק עלי אמו. האמא היא התורה, האמא היא הצדקה וחסד.

אבל, לצערנו ולבושתנו, אנו יושבים ולומדים את התורה וזה נהיה אצלנו מציאות. ואת ה-גישמעק שיש לנו בלימוד התורה, את הסיפוק שנהיה אצלנו מציאות, אנו מכנים שהרבש"ע עזר לנו. אם אנו באמת רוצים ללמוד תורה לשמה, אנו צריכים להרגיש לא את הסיפוק מהמציאות שאנו לומדים תורה, רק את הסיפוק מהמציאות **שהאמא לומדת אתנו**, של השכינה שמדברת מתוך גרונו של מי שלומד תורה. אבל אנו לוקחים את הגשמעק של התורה שנהיה אצלנו מציאות, והאמא נפרדת מזה. והנביא צווח ואומר: "מי ביקש זאת מידיכם רמוס חצרי", מי מבקש מכם להזכיר אותי מתי שאתם נהיים מציאות, מתי שאתם מוצאים את הגשמעק של התורה ושוכחים ממני. ולמה שוכחים, כי אתם נהיים מציאות. במתן תורה הרבש"ע פתח את כל הרקיעים והראה להם שיש רק מציאות אחת, ואם כן בשעה וכשאדם לומד תורה הוא צריך להיות בטל אל התורה, שהתורה היא האמא, והוא צריך להרגיש את המציאות של האמא שהיא מדברת מהפה שלו. אבל אצלנו נעשית התורה מציאות - "אני הבנתי טוב", ואת ה-גישמעק ש"אני הבנתי" אומרים שהרבש"ע עזר לי. את ה-גישמעק הזה מכנים "קודשא בריך הוא".

וזהו הגלות שאנו נמצאים בה עד היום. אחרי כל כך הרבה אלפי שנים אני יושבים עוד על הארץ, באשמתנו. אבל אשמים אנחנו. אם היינו לומדים את התורה לשמה כראוי, מתוך הכרה ש"מה אנו מה חיינו" והתורה היא האמא, לא היו נופלים קורבנות מהבנים והבנות שלנו. אין לכם מושג מה שקורה. כל אחד היה מתעלף ולא היה מחזיק מעמד אם הייתם יודעים מה קורה עם בנות ישראל אצל הגויים. אין אף אחד מאיתנו שמתעורר לבכות על השכינה שהיא צריכה לתת את הכוחות. כל אחד הולך לדרכו, וחושב רק על העסקים שלו. להרויח עוד כמה אלפי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

343
T



המשך מעמ' קודש

על הבנות שלנו שמה קורים אסונות. אני מונח בזה ומר לי, אין לי למי לדבר על כך, בגלל שאם נדבר ילכו להשמיץ את הילדים של פלוני ולא ילכו לבכות עליהם. אבל תדעו שהמצב מאד מאד שחור ומר. אין לכם מושג מהי הגלות.

(- מאשק יא/כ 380 -)

לירות, עוד כמה אלפי דולרים, לקנות ולמכור, ועם זה הוא מוכר את הרבש"ע. כבר לא זוכרים אותו. ה' ישמרנו מה שקורה. אתם לא יודעים. כל אחד מונח במחשבות שלו ובטרדות שלו ואינכם יודעים מה קורה, איזה חושך יש, כמה שחור וכמה מר. בנקודות הכי עמוקות שאנו שומרים

פנינים יקרים

ויצא יעקב מבאר שבע - ויפגע במקום וילן שם - וישא יעקב רגליו (כ"ה י') כשיעקב יצא מבאר שבע ויפגע במקום להתפלל בעבור כבוד המקום ב"ה. וילן שם כי בא השמש והראו לו מן השמים שרצון הבורא הוא שיצא לחו"ל ומוזה יגיע כבוד השם ב"ה. מיד וישא יעקב רגליו ונעשה קל ללכת. ללמדנו שכל אחד צריך להשגיח על כבוד הבית"ש ולקבל באהבה הנהגותיו ובאשר שהוא נמצא יוכל לחקן נפשו בעזרתו יתב"ש.

ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו (כ"ה יא) פרש"י להגן על עצמו מפני חיות רעות. איתא בספר בית ישראל מהרי"צ מזידיטשוב כי צדיק האדם השלם לוקח לעצמו עבדות המקום מכל הדברים הגשמיים ע"כ עפ"י דברים אלו ניתן לומר ויקח מאבני המקום שלקח מאבנים הגשמיים ועשהו מקומו של הבויב"ש 'אבני ר"ת ברכי נפשי את י'... והבן.

שהשמחה במעונם



י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3
02 - 5829688 פ
02 - 5325477 מקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אליהו אלישיב ומשפ' להולדת הבן
הר"ר בן ציון קלר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר צבי קלר ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יוסף אברמסון ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הר"ר יהושע רובינפלד ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
משפ' שטרנגר להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר חיים רובינפלד ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
הבה"ח חיים משה בנימין גולדשטיין לנישואיו

כוס תנחומים

להר"ר יחיאל פרוש ומשפ' הי"ו
על פטירת אביו הר"ר אליהו ב"ר מרדכי ליבר ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע